

Sygn. akt IV Ca 385/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Płocku IV Wydział Cywilny – Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodnicząca – SSO Renata Wanecka (spr.)

Sędziowie SSO Małgorzata Szeromska

SSO Barbara Kamińska

Protokolant st. sekr. sąd. Katarzyna Gątarek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 lipca 2015 r. w P.

sprawy z powództwa S. M.

przeciwko Powiatowi (...)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 6 marca 2015 r.

sygn. akt I C 261/14

oddala apelację.

Sygn. akt IV Ca 385/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Żyrardowie wyrokiem z 6 marca 2015r. w sprawie I C 261/14 zasądził od Powiatu (...) na rzecz S. M. kwotę 425 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 22 listopada 2013r. do dnia zapłaty, oddalając w pozostałej części powództwo oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił:

S. M. kupił samochód F. (...), który został sprowadzony do na terytorium Polski z zagranicy. Na wniosek powoda, Starosta (...) dokonał rejestracji wymienionego pojazdu oraz wydał kartę pojazdu. Za wydanie karty pojazdu powód uiścił w dniu 24 marca 2005r. opłatę w wysokości 500 zł.

Wyrokiem z 17 stycznia 2006 roku, sygn. akt U 6/04 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 roku w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz. U. Nr 137, poz. 1310) jest niezgodny z art. 77 ust. 4 pkt 2 i ust. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.) oraz z art. 92 ust. 1 i art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Przepis ten utracił moc obowiązującą z dniem 1 maja 2006 roku.

Pismem z 6 listopada 2013r. powód wezwał pozwanego do zwrotu kwoty 425 zł w terminie 14 dni od doręczenia wezwania. Wezwanie zostało doręczone pozwanemu w dniu 7 listopada 2013r.

Dokonując oceny prawnej, Sąd I instancji wskazał, że podstawę do pobrania opłaty przez pozwanego za wydanie karty pojazdu stanowił § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 roku w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz. U. z 2003 roku, Nr 137, poz. 1310 ze zm.). Wyrokiem z 17 stycznia 2006 roku sygn. akt U 6/04 (OTK-A 2006/1/3) Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że przytoczony przepis jest niezgodny z art. 77 ust. 4 pkt 2 i ust. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 109 poz. 908 z 2005 r. ze zm.) oraz z art. 92 ust. 1 i art. 217 Konstytucji RP. W uzasadnieniu wyroku Trybunał Konstytucyjny wyjaśnił, że niezgodność § 1 ust. 1 Rozporządzenia z 28 lipca 2003 roku polega na zawyżeniu wysokości opłaty, co wykracza poza granice delegacji ustawowej. Art. 77 ust. 5 ustawy z 20 czerwca 1997r. - Prawo o ruchu drogowym stwierdza, że wysokość opłaty za kartę pojazdu powinna odpowiadać wysokości kosztów związanych z drukiem i dystrybucją kart pojazdów. Podwyższenie opłaty za wydanie karty pojazdu do kwoty 500 zł nie pozostaje w związku z kosztami usługi, co jest sprzeczne z art. 217 Konstytucji RP. Opłata w części podwyższonej jest już daniną publiczną, a taka może być wprowadzona tylko na podstawie ustawy. W związku z powyższym Minister Transportu i Budownictwa wydał w dniu 28 marca 2006 roku nowe rozporządzenie (Dz. U. Nr 59 poz. 421), w którym ustalił wysokość opłaty za kartę pojazdu na kwotę 75 zł.

Sąd Rejonowy podniósł, że w judykaturze wątpliwości budziła kwestia daty skuteczności orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego. Przeważa jednak stanowisko, że orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego są skuteczne ex tunc, tj. od dnia wejścia w życie zakwestionowanego aktu normatywnego. Od tej zasady istnieją trzy wyjątki, w tym między innymi Trybunał - w myśl art. 190 ust. 3 Konstytucji - może określić inny termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego. Z taką też sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Generalnie jednak przyjmuje się, że w razie odroczenia utraty mocy obowiązującej danej normy, która została uznana za niezgodną z Konstytucją, aż do upływu terminu odroczenia wadliwy przepis powinien być stosowany. (tak: orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z 27 kwietnia 2005r., P 1/05 2005 r. Nr 4, poz. 42, wyrok Sądu Najwyższego z 30 października 2002r., V CKN 1456/00 LEX 57237). Tak więc w dniu 24 marca 2005r. pobranie opłaty było świadczeniem należnym, gdyż podstawa przysporzenia upadła dopiero z chwilą utraty mocy obowiązującej niekonstytucyjnego przepisu, tj. z dniem 15 kwietnia 2006 roku - z dniem wejścia w życie nowego rozporządzenia Ministra Infrastruktury. Istotne znaczenie ma jednak fakt, że Trybunał Konstytucyjny zajmując stanowisko w zakresie skutków czasowych jego orzeczeń, wypowiedział się w sprawach, w których orzekał o niezgodności z Konstytucją przepisów ustawowych, a nie rozporządzeń. W myśl art. 178 Konstytucji sądy podlegają tylko Konstytucji i ustawom, a to daje podstawę do uznania, że sądowi przysługuje prawo odmowy stosowania przepisu rozporządzenia nie korzystającego już z domniemania konstytucyjności, a korzystającego jedynie z odroczenia wyeliminowania go z porządku prawnego. Taki pogląd jest przyjęty w judykaturze (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego 23 lutego 2006, II OSK1403/05, Wokanda 2006/5/35).

Ponadto Sąd wskazał, że niezależnie od powyższego, § 1 ust. 1 powołanego rozporządzenia Ministra Infrastruktury był także przedmiotem kontroli Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, który w postanowieniu z dnia 10 grudnia 2007 roku w sprawie C-134/07 (Dz. U. UE C 64, poz. 15) uznał go za naruszający art. 90 TWE w zakresie, w jakim przewiduje pobranie opłaty za wydanie karty pojazdu w związku z pierwszą rejestracją używanego pojazdu samochodowego, przywiezionego z innego państwa członkowskiego, lecz nie nakazuje pobrania takiej opłaty w związku z nabyciem w Polsce używanego pojazdu samochodowego, jeżeli został on już tam zarejestrowany. Już więc chociażby powyższe orzeczenie przecina spór o datę wejścia w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego.

Powód powołując się na nielegalność przepisu § 1 ust. 1 cytowanego rozporządzenia, zdaniem Sądu Rejonowego, trafnie wskazał na podstawę swojego roszczenia, jako świadczenia nienależnego w rozumieniu Kodeksu cywilnego. Żądanie to podlegało również rozpoznaniu przez sąd powszechny. Sąd Najwyższy w uchwale z 16 maja 2007 roku, sygn. III CZP 35/07 wskazał, iż dopuszczalna jest droga sądowa dla dochodzenia roszczenia o zapłatę, którego podstawę stanowi nienależne pobranie opłaty za wydanie karty pojazdu, określonej w § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 28 lipca 2003 roku w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz. U. z 2003, nr 137, poz. 1310). Powyższe zostało potwierdzone również w uzasadnieniu uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie

z 4 lutego 2008 roku, sygn. I OPS 3/07, który podzielił stanowisko Sądu Najwyższego odnośnie dopuszczalności drogi sądowej przed sądem powszechnym dla dochodzenia roszczenia o zapłatę, którego podstawę stanowi nienależne pobranie opłaty za wydanie karty pojazdu.

Jako podstawę materialną roszczenia powoda, Sąd wskazał art. 410 § 2 kc w zw. z art. 405 kc. Skoro powyższa opłata stanowiła dochód pozwanego i pobranie przez niego opłaty za kartę pojazdu w kwocie przewyższającej 75 zł nastąpiło na podstawie przepisu niekonstytucyjnego, to w części tj. co do 425 zł była to opłata nienależna, a pozwany Powiat ma obowiązek zwrotu tej kwoty. Powód nie wskazał co prawda, jaka kwota odpowiada rzeczywistym kosztom wydania karty, niemniej jednak, w ocenie Sądu kwota ta stanowi nie więcej niż 75 zł. Koszty w tej wysokości zostały przewidziane w § 1 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 28 lipca 2003 roku za czynności związane z drukiem i dystrybucją karty pojazdu. W analogiczny sposób określono je w art. 1 ust 1 rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z 28 marca 2006 roku w sprawie opłat za kartę pojazdu za czynność wydania wtórnika karty pojazdu pobieranym później na jego podstawie.

Ponadto Sąd Rejonowy uznał, że zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia jest niezasadny. Roszczenie o zwrot nienależnego świadczenia, o ile nie jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, przedawnia się w okresie dziesięcioletnim (art. 118 kc). W sytuacji, w której nie było podstawy prawnej do pobrania opłaty za kartę pojazdu, bezpodstawne wzbogacenie w postaci nienależnego świadczenia nastąpiło od chwili uiszczenia tej opłaty. Uwzględnienie uregulowania przyjętego w art. 120 § 1 zdanie drugie kc uzasadnia wnioszek, że dzień, w którym nastąpiło uiszczenie opłaty za kartę pojazdu, był jednocześnie najwcześniejszym możliwym terminem, w którym powód mógł zgłosić żądanie niezwłocznego jej zwrotu. Prowadzi to do wniosku, że bieg przedawnienia roszczenia o zwrot nienależnie pobranych opłat za karty pojazdu rozpoczyna się od dnia spełnienia świadczenia (tak Sąd Najwyższy w uchwale z 2 czerwca 2010 roku w sprawie III CZP 37/10). Wobec powyższego roszczenie o zwrot dochodzonej przez powoda części opłaty stało się wymagalne najpóźniej w dniu 24 marca 2005r., zatem byłoby przedawnione w dniu 25 marca 2015r. Powód wytoczył powództwo, powodując przerwanie biegu przedawnienia w dniu 25 listopada 2013r.

W przekonaniu Sądu I instancji, oceny tej nie zmieniają powołane przez stronę pozwaną przepisy art. 67 ustawy o finansach publicznych z dnia 27 sierpnia 2009r. oraz art. 80 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, które dotyczą niepodatkowych należności budżetowych, pobieranych przez państwowe i samorządowe jednostki budżetowe na podstawie odrębnych ustaw. Zgodnie z brzmieniem art. 115 ust. 1 ustawy - przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych z 27 sierpnia 2009 roku (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1241) do spraw dotyczących niepodatkowych należności budżetowych, o których mowa w art. 60 ustawy o finansach publicznych, wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych mają charakter proceduralny, a nie materialnoprawny i regulują jedynie kwestię stosowania przepisów w sprawach administracyjnych dotyczących niepodatkowych należności budżetowych.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 kc. Zobowiązanie do zwrotu nienależnego świadczenia ma charakter bezterminowy (wyrok SN z 17 grudnia 1976 r., III CRN 289/76, LEX nr 7893 oraz uchwała SN z 6 marca 1991 r., III CZP 2/91, OSNCP 1991, nr 7, poz. 93). Zatem termin spełnienia takiego świadczenia musi być wyznaczony zgodnie z art. 455 kc., a więc niezwłocznie po wezwaniu skierowanym przez wierzyciela. W konsekwencji żądanie odsetek w przypadku bezpodstawnego wzbogacenia zasadne jest dopiero od chwili wezwania dłużnika przez wierzyciela do zwrotu wzbogacenia (podobnie: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2003 r., I CKN 316/01, OSNC 2004, nr 7-8, poz. 117 i z dnia 3 lutego 2006 r., I CSK 17/05, nie publ., Sąd Najwyższy w uchwale 6 marca 1991, sygn. akt III CZP 2/91, OSNC 1991/7/93).

Powód wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 14 dni, licząc od daty doręczenia wezwania. Wezwanie to zostało doręczone pozwanemu w dniu 7 listopada 2013r., zatem pozwany pozostawał w opóźnieniu począwszy od 15 dnia wezwania do zapłaty, czyli od 22 listopada 2013r.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc.

Apelację od wyroku złożył pozwany Powiat (...), zaskarżając wyrok w całości i zarzucał:

1. nieważność postępowania wskutek rozpatrzenia sprawy o roszczenie, które jest sprawą administracyjną, a zatem w sprawie zachodzi niedopuszczalność drogi sądowej (art. 397 pkt. 1 w zw. z art. 199 § 1 pkt. 1 kpc), w tym względnie zaskarżony wyrok naruszył art. 419 § 1 kc w zw. z art. 405, art. 67 kc i art. 60 pkt. 7 ustawy z 27 sierpnia 2009r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. 2009, nr 157, poz. 1241 ze zm.) przez przyjęcie, że opłata za kartę pojazdu stanowi świadczenie nienależne, podczas gdy od 1 stycznia 2010r. na podstawie wskazanych przepisów ustawy - Prawo o finansach publicznych, opłata za kartę pojazdu jest niepodatkowaną należnością budżetową i podlega rozpoznaniu z zastosowaniem ustawy Kodeks postępowania administracyjnego.

W przypadku nieuwzględnienia zarzutu nieważności, pozwany zarzucał:

2. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez:

- błędną wykładnię i niezastosowanie § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 28 lipca 2003r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu, jak również przyjęcie, że wskazany przepis przestał obowiązywać przed dniem 15 kwietnia 2006r., co w konsekwencji spowodowało niezastosowanie art. 190 ust. 3 Konstytucji RP i § 2 rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z 28 marca 2006r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu,

- niewłaściwe zastosowanie § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z 28 marca 2006r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu do opłat za karty pojazdu uiszczonych przed wejściem w życie wskazanego przepisu,

- błędną wykładnię i w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie art. 178 ust. 1 i art. 190 ust. 1 i 3 Konstytucji RP poprzez dokonanie, pomimo wydania przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z 17 stycznia 2006r., U 6/04, który odroczył moment utraty mocy obowiązującej rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 28 lipca 2003r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu, oceny konstytucyjności przepisu § 1 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu z pominięciem zakresu związania wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, co doprowadziło do odmowy zastosowania przez Sąd przepisu, który formalnie funkcjonuje w systemie prawnym;

3. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 233 § 1 i art. 328 § 2 kpc, polegające na tym, że Sąd niewszerechnonnie rozważył zebrany w sprawie materiał i nie dokonał analizy rodzaju naruszenia standardu konstytucyjnego oraz powodów odroczenia utraty mocy obowiązującej zakwestionowanego przepisu rozporządzenia.

Powołując się na powyższe, pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i odrzucenie pozwu, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa z zasądzeniem na rzecz pozwanego od powoda kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że nie zasługuje na uwzględnienie zarzut nieważności postępowania, która w ocenie apelującego została spowodowana niedopuszczalnością drogi sądowej. Sąd Okręgowy podziela w tym zakresie ocenę prawną dokonaną w I instancji. Poglądy judykatury Sądu Najwyższego w kwestii dopuszczalności drogi sądowej dla dochodzenia roszczenia o zapłatę, którego podstawę stanowi nienależne pobranie opłaty za wydanie karty pojazdu, określonej w § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 28 lipca 2003r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu, są jednolite i opowiadają się za dopuszczalnością drogi sądowej w takich wypadkach. (por. uchwała Sądu Najwyższego z 16 maja 2007r., III CZP 35/07, OSNC 2008/7 – 8/72; uchwała Sądu Najwyższego z 6 czerwca 2012r., III CZP 24/12, OSNC 2013/1/5). Dopuszczalność drogi sądowej zależy od okoliczności faktycznych przytoczonych przez powoda, jako podstawa roszczenia, nie jest natomiast warunkowana wykazaniem istnienia tego

roszczenia; nie jest także uzależniona od zarzutów pozwanego ani zastosowanego przez niego sposobu obrony. (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 10 marca 1999r., II CKN 340/98, OSNC 1999/9/161). W zasadzie każde roszczenie procesowe, sformułowane jako żądanie zasądzenia, ustalenia lub ukształtowania stosunku prawnego, niezależnie od merytorycznej zasadności, może być objęte drogą sądową, pod warunkiem, że dotyczy równorzędnych podmiotów. Odnosi się to również do żądania zwrotu nienależnych świadczeń o charakterze publicznoprawnym, dla których podstawę materialną stanowią przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu, w szczególności art. 410 § 2 kc. Właściwość sądu powszechnego nie musi wynikać z pozytywnej normy, ustanawiającej jego kompetencję, wystarcza brak regulacji ustawowej, przekazującej ją innemu sądowi. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 marca 2013r., III CZP 9/13, OSNC – ZD 2014/1/12)

S. M. w uzasadnieniu pozwu twierdził, że uiszczona przez niego opłata za wydanie karty pojazdu stanowi bezpodstawne wzbogacenie pozwanego i powołał się na art. 405 kc i 410 kc. Przy tak sformułowanym żądaniu nie było żadnych podstaw do uznania braku dopuszczalności sądowej, jest to bowiem sprawa cywilna w rozumieniu art. 1 kpc. Tym samym zarzut nieważności postępowania należało uznać jako niezasadny.

Sąd I instancji nie naruszył żadnych przepisów postępowania, w szczególności nie uchybił art. 233 § 1 kpc i art. 328 § 2 kpc.

Art. 233 § 1 kpc stanowi, że Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Stan faktyczny sprawy był bezsporny, wątpliwości pozwanego budzi przede wszystkim wykładnia prawa przeprowadzona w I instancji. Dlatego też zarzut naruszenia tego przepisu jest całkowicie chybiony.

Nie jest też słuszny zarzut obrazy art. 328 § 2 kpc. Uzasadnienie Sądu Rejonowego zawiera wszystkie elementy, o jakich mowa w tym przepisie. Sąd zwięźle przedstawił stan faktyczny, a następnie obszernie i wnikliwie przedstawił swoją ocenę prawną, odnosząc się szczegółowo do wszystkich zarzutów podnoszonych przez pozwanego.

Sąd Okręgowy nie podziela zdania strony pozwanej, iż Sąd dokonał nieprawidłowej wykładni, a w konsekwencji niewłaściwie zastosował prawo materialne.

Nie ma wątpliwości, że w dacie pobrania od powoda opłaty za wydanie karty pojazdu (24 marca 2005r.) obowiązywał § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 28 lipca 2003r., który przewidywał, że organ rejestrujący pobiera opłatę w wysokości 500 zł. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego, stwierdzającego niezgodność w/w przepisu z art. 77 ust. 4 pkt. 2 i ust. 5 ustawy z 20 czerwca 1997r. – Prawo o ruchu drogowym i z art. 92 ust. 1 i art. 217 Konstytucji RP, został wydany później, bo 17 stycznia 2006r. i co więcej, Trybunał Konstytucyjny orzekł utratę mocy obowiązującej zaskarżonego przepisu z dniem 1 maja 2006r.

Sąd II instancji podziela stanowisko, że odroczenie utraty mocy obowiązującej przepisu przez Trybunał Konstytucyjny wyraża jednocześnie jego stanowisko o perspektywnym działaniu takiego orzeczenia. Przeciwny pogląd w zasadzie podważa sens odroczenia. Oznacza to, że do czasu upływu okresu utraty mocy obowiązującej, sądy i inne organy państwowe winny stosować ten przepis. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20 kwietnia 2006r., IV CSK 38/06, LEX nr 398455).

Jednak w przypadku stosowania przepisów niższych rangą niż ustawa, sytuacja przedstawia się inaczej. Uznanie przez sąd powszechny za sprzeczny z Konstytucją lub ustawą przepisu rozporządzenia uprawnia do odmowy jego zastosowania w rozstrzyganej sprawie także wówczas, gdy Trybunał Konstytucyjny stwierdził już jego niezgodność z Konstytucją i orzekł o odroczeniu utraty mocy obowiązującej tego przepisu (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z 25 sierpnia 2011r. w sprawie II CNP 11/11, LEX nr 960519). Zdaniem Sądu II instancji, Sąd Rejonowy był uprawniony do odmowy zastosowania § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 28 lipca 2003r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu z uwagi na jego sprzeczność z ustawą zasadniczą, co wynika wprost z art. 178 ust. 1 Konstytucji, traktującego wyłącznie o aktach normatywnych rangi ustawowej. Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, dotyczące aktu normatywnego niższego rzędu, nie może ograniczać kompetencji sądu powszechnego w tym zakresie. Uznanie

przez sąd powszechny w ramach tej kompetencji za sprzeczny z Konstytucją lub ustawą przepisu rozporządzenia uprawnia do odmowy jego zastosowania w rozstrzyganej sprawie także wówczas, gdy Trybunał Konstytucyjny stwierdził już jego niezgodność z Konstytucją i orzekł o odroczeniu utraty mocy obowiązującej tego przepisu (wyrok Sądu Najwyższego z 23 kwietnia 2009 r., IV CNP 99/08 nie publ.).

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 kpc.